

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Xavier Grasset

Nostàlgia

Quan arriba aquest temps se m'activa una mena de mecanisme pavlovià que em comença a fer buscar el torró de rovell d'ou o de crema cremada, com vulgueu dir-ne. No em faré pesat amb aquell fil de canyella, però és el tot. És el que busco. No crec que siguin els llums de Nadal, perquè els comencen a plantar a mig octubre i aquesta cerca torronera m'arriba a la frontera de Santa Lúcia. Em passa cada any, i deu ser la nostàlgia de trobar un gust fixat en la infantesa, quan el cap no ha acumulat tants enganys i frustracions com anem acumulant en el decurs de la vida. La nostàlgia de pensar que aquell gust ideal existeix i que, de tan fixat a la memòria, el podem fer present a base de tastos. És la nostàlgia que, segons que explica Antoni Martí Monterde a *Stefan Zweig i els suïcidis d'Europa*, ens fa llegir els llibres d'aquest autor *longseller* buscant una Europa ideal, neta, culta i polida. Els seus *El món d'ahir* o *Moments estel·lars de la humanitat*, biografies i una pila de relats, el segueixen fent un autor popular com ho va ser en la seva època. És clar que Martí Monterde ens parla de la faceta fosca i més amagada de l'austriac Zweig, de les seves adhesions i escrits inicials durant la Gran Guerra, i dels seus silencis posteriors, i finalment del seu suïcida, amb la seva dona Lotte, a Petrópolis, al Brasil, L'Europa que s'autodestruïa a base de guerres i que encara mantenim com a espai nostàlgic de defensa de drets i llibertats, com si no anéssim rebent decepcions dia sí dia també. Però no abandono l'esperança, algun dia trobaré aquell gust i la textura del torró enyorat, com seguiré pensant en un nord enllà amb nostàlgia.

EDITORIAL

El preu de la impunitat

El rei emèrit i els que l'assessoren pretenen 'comprar' més impunitat a raó de 678.394,72 euros, pagats a la Comunitat de Madrid en concepte d'impost de donacions. Amb aquest pagament, Joan Carles I passaria comptes per les quantitats que va rebre d'un empresari mexicà amic i que no havia declarat a Hisenda i quedaria liquidada, així, la investigació per delictes fiscals per l'ús de les targetes amb fons opacs, de les quals no se'n va beneficiar només ell, sinó també altres membres de la seva família. És un preu astronòmic per a la majoria dels mortals, però irrisori per a qui ha anat acumulant una fortuna, de forma fraudulenta segons tots els indicis, gràcies a la

impunitat de què ha gaudit al llarg del seu llarg regnat. Res no diu dels 65 milions dipositats en un compte a Suïssa provinents presumptament del cobrament de comissions per la construcció de l'AVE a la Meca, objecte d'investigació de la fiscalia helvètica. Aquest nou intent de netejar la imatge de Joan Carles I no solament el posa en evidència a ell i la seva família, sinó que emmascara tant la Fiscalia com l'Agència Tributària, que no han estat tan diligents en la persecució del delictes com ho són en altres casos. És cert que el pagament d'un deute tributari exonera el contribuïent de qualsevol sanció i de l'actuació judicial, però només quan la confessió del frau arribi abans de

la notificació d'Hisenda o una querrel·la de fiscalia. En aquest cas, la fiscalia havia informat l'emèrit que se l'estava investigant, amb la qual cosa el tracte de favor és evident, malgrat que ara assegura públicament que el continuarà investigant. D'altra banda, els intents del govern espanyol —ja no cal ni parlar dels de la dreta i la ultradreta— de blindar la figura de Felip VI i la monarquia són patètics. L'argument de Sánchez dient que s'investiguen persones i no institucions cau pel seu propi pes quan, en el cas de la monarquia, la institució és la persona. El problema és la impunitat amb què va actuar l'emèrit i amb què pot actuar ara i mentre regni el rei Felip VI.

La foto

La mainada pren el carrer. Famílies d'alumnes de 19 centres educatius de Barcelona van tallar el trànsit ahir per exigir que es redueixin els cotxes i la contaminació en entorns escolars ■ ACN

La frase del dia

Pedro Sánchez

PRESIDENT DEL GOVERN ESPANYOL

“No es jutja la corona, sinó l'anterior cap de l'Estat, com no es jutja el Parlament, sinó un parlamentari”

De set en set

Just avui fa cinquanta anys, el 12 de desembre de 1970, va començar l'anomenada tançada d'intel·lectuals a Montserrat, que va durar dos dies més en protesta contra el procés de Burgos a setze acusats de pertànyer a ETA. Per no donar més importància a unes que a altres, no esmentaré cap de les 300 persones que van participar en aquella tançada. Remarcaré, però, el fet que representaven un ampli ventall ideològic en contra del franquisme. Aquell consell de guerra, que uns dies després va condemnar a mort nou persones que van ser indultades d'aquesta pena poc més tard en un consell de mi-

Montserrat 1970

Imma Merino

nistres, va fer que a l'abadia de Montserrat (de la mateixa manera que hi va haver actes de protesta en esglésies del País Basc) es redactés un manifest amb aquest encapçalament: “Nosaltres, intel·lectuals catalans constituïts a Montserrat en assemblea permanent, ens creiem en el deure de prendre posició davant la gravíssima situació política i social provocada pel consell de guerra sumariíssim contra setze militants d'ETA acusats de lluitar pel socialisme i pels drets nacionals del poble basc.”

Els sotsignats del manifest constataren el manteniment d'una legali-

tat repressiva, d'una estructura social classista, de l'aplicació de tortures i, entre altres aspectes, de la negació dels drets dels pobles i nacions de l'Estat espanyol en funció de la unitat nacional. En conseqüència, feien unes reclamacions de les quals en recordaré dues: “que sigui promulgada una amnistia general de tots els presos per motius polítics i socials, els sancionats i els exiliats”, i “que sigui establert un estat autènticament popular que garanteixi l'exercici de les llibertats democràtiques i dels drets dels pobles i nacions que formen l'Estat espanyol, inclòs el dret d'autodeterminació”. No hi afegiré res més.